

disse Mangler findes paa somme Steder, men paa andre ikke, hvad der naturligtvis gjør Misforstaaelsen saameget større paa de Steder, hvor de findes. Jeg sigter herved til, at der er nogle Brevsamlingssteder — jeg havde troet, at det indskrænkede sig til Brevudveklingssteder, men af et Andragende til Finantsudvalget er jeg bleven oplyst om min Feiltagelse — hvor man ikke er i Besiddelse af Kassationsstempel, hvilket har tilfølgende, at naar der skal Brev til et Naboegn, som maaske ligger til den ene Side, medens Kjøbstaden eller Posthuset ligger til den anden Side, saa skal Brevet dog først til Kjøbstaden, for at Frimærket kan blive kasseret, og det kommer saa tilbage 2—3 Dage efter, alt efter som Posten gaar Afbyrdselse. En saadan Tilstand bestaar, og jeg skal bilægge min Paastand med en Klage til Finantsudvalget fra kjendte Mænd i Sveininge paa Sjælland, hvori de sige, at det er Tilfældet, og de kunne ikke have taget fejl, idet de oplyse det saa udførligt (Dr. d. f. r. r. n.: Der er Ingen, som modsiget det). Den høitærede Minister synes dog ikke at tro det (Indenrigsministeren: Jeg modsiget det). Sa, saa skal jeg tage Klagen herind i Salen og oplyse det nærmere. Det af mig nævnte Sted hører ind under den vestlige Postgang mellem Svendborg og Nyborg, ikke under den østlige; thi der skal det ifølge Klagen ikke finde Sted. — Maatte jeg, da der er Tale om at give Landpostbudene lidt Høiere Betaling for at sikkre sig dygtige og paalidelige Folk, henlede den høitagtede Ministers Opmærksomhed paa, at det er underligt, som det gaar med dette Landpostvæsen, idet der gjør sig forskjellige Opfattelser gjældende hos de forskjellige Postbestyrelser. Somme Steder lader Postvæsenet Landpostbudene kassere Frimærkerne, andre Steder ikke, men deraf følger — jeg har desuoværre selv erfaret det — at Landpostbudene lade sig forlede af Friitelsen til at medtage usikrerede Breve, som vel blive betalte af Afsenderen, men uden at det kommer Statskassen tilgode. Der maa efter min Mening træffes ensartede Foranstaltninger for at sikkre Statskassen mod Sligt. Ogsaa i andre Henseender vil jeg henlede den høitagtede Ministers Opmærksomhed paa disse Forhold. Man har hidtil kunnet anføre den Undskyldning, at Landpostvæsenet er i sin Udvikling; men i alt Fald er det et Forhold, som ikke bør vedlive at bestaa, at somme ellers ligestillede Egne ere saa overordentlig begunstigede, at de faae Post hver Dag, medens andre Egne kun faae Post hver anden Dag, andre Post 4 Gange om Ugen (Chr. Pedersen: Nogle slet ikke) — ja ganske vist, men det kommer med Tiden, og jeg vil haabe, at vi efterhaanden maa faae en mere ensartet Udvikling, end der nu finder Sted. Jeg skal endnu kun omtale den Postbefordring, hvorom der er gjort en Henstilling under Nr. 26 i Betænkningen, nemlig Befordringen mellem Beile og Larm, som det skal hebde, og

ikke „Larm og Varde“, som der staar. Svørgt kan det maaske være slem nok, at der staar „mellem Larm og Varde“, idet det er muligt, at man, naar denne Sag skal overveies, ikke strax erindrer, at det er en Trykfeil. Jeg skulde være tilbøielig til at gaa lidt strappere tilværks, end det her er indstillet at gjøre det. Jeg kunde være tilbøielig til at stille det Forslag, at Posten skulde gaa 3 Gange om Ugen mellem Beile og Larm over Sønderomme. Disse Egne have i mange Aar søgt om at faae Post. Først undskyldte man sig med, at de havde ikke grundforbedrede Veie. Nu have de faaet disse for længere Tid siden, uden at de derfor have kunnet faae deres Ønske opfyldt, at faae Postgangen mellem Beile og Larm udvidet. Daglig Postgang mellem Beile og Varde er mindre fornøden, efter som Routen kommer til at gaa nærmere ved Sernbanen, men disse laa i alt Fald meget nærmere end dem, der her er Tale om; — det er da uimodsigeligt. Den, der her er Tale om, kommer jo til at gaa igjennem en Egn, som ligger mange mange Mile borte fra Sernbanen, og som netop er i Færd med at komme frem ved Opdyrking. Den kommer til at gaa over Sønderomme Glade, der som bekendt er 15 Kvadrant-mile stor, og som nu er i Færd med at faae en ikke lidet talrig Befolkning. Da disse Egne nu have saa liden Nytte af Sernbanen og hele den Udvikling, som er slet ved Befordringsvæsenet, vilde det virkelig efter min Mening være Synd, om man vilde negte dem en fjørende Post. Det er da det Mindste, som man kan gjøre for disse Egne, og jeg vilde ogsaa have stillet Forslag derom, dersom jeg ikke havde opfattet den ærede Minister saaledes, at han — naar han fik det overveiet — ikke var uwillig til at gaa den Vej at lade Posten gaa tre Gange ugentlig over Sønderomme til Larm. Jeg skal endnu blot sige et Par Ord om Telegrafbudene. Naar man sammenholder, hvad der staar Side 43, med, hvad der staar Side 64 i Anmærkningerne, saa vil det ses, at Telegrafbudene ere meget uheldig stillede i Forhold til Postbudene. Det vil nemlig ses af Anmærkningerne, at der ikke er mindre end 28 Postbude, som have 1200 Kroner, 28, som have 1000 Kroner, 35, som have 840 Kroner, og 55, som have 700 Kroner; 700 Kroner er altsaa det Mindste, der lønnes med, og desuden have de fri Uniform. Telegrafbudene derimod have i Gjennemsnit kun 350 Rd. eller 700 Kroner, altsaa netop lige saa Meget som de Alleryngste og lavest Lønnede have ved Postvæsenet; det er dog vistnok en meget ansættende Sysselsættelse, disse Folk have. Nu veed jeg meget vel, at den ærede Minister kan og vistnok ogsaa vil sige, at man kan faae nok af dem, og der kunde jo ogsaa synes at ligge Noget i denne Begrundelse, dersom den blev gjort gjældende overalt, men det gjør den jo ikke. Det er i det Mindste ikke mig bekendt, at det just er paa Grund af Mangel paa Tilgang, at man søger Løn-